

[Vagn Bro.]

ikke alene med Hensyn til Universiteterne, men ogsaa med Hensyn til Adgangen til Universiteterne, og da er det logiske dette, at man gaar den Vej at begynde med det, der er Grundlaget for det hele. At det vil tage Tid, kan ikke ændre i dette, at det er logisk at begynde med selve Grundlaget for Institutionen.

Maa jeg med Hensyn til det økonomiske sige, at det kan ikke nytte, vi strides videre om dette. Jeg maa henvise til det, der staaer skrevet, jeg maa henvise til Ministeriets Skrivelse, Punkt 5 og Punkt 6. Ogsaa maa jeg, da det ikke har været mig muligt at gøre det tilstrækkelig klart, bede hver enkelt Medlem i Salen paa Grundlag af det skrevne at tage Standpunkt til, om vi her vil komme ind i Besparelser. Jeg mener det modsatte, at vi vil faa i hvert Fald en vis Udgift til Aarhus, og at vi i Hovedsagen vil beholde de samme Udgifter her i København.

Jeg maa til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, der jo var inde paa disse Tanker, navnlig ogsaa henlede Opmærksomheden paa Bilag 2, herunder ad Punkt 5, som ogsaa tidligere er uddybet af det ærede Medlem, sige, at det, der i Virkeligheden er det kostbare, er den store Tilbygning til Universitets-Studiegaarden og de Laboratorier, som her er Tale om. Dette er Hovedbetragtningerne, og jeg skal ikke føre dette yderligere ud.

Jeg skal kun slutte med at sige, at det kan være meget rigtigt, naar vore ærede Modstandere siger, at det særprægede kan vi ikke give i en Lov herinde. Men eet er i hvert Fald givet, at vi afskærer os Muligheden for at faa det særprægede, naar det hele lægges an paa at være Aflastning, og det er jo det, der stadig slaas fast: det er kun Aflastning, den økonomiske Rækkevidde vil Rigsdagen til ethvert Tidspunkt tage sit Standpunkt til.

Derfor siger jeg ogsaa til de ærede Medlemmer, som ønsker et virkelig særpræget jysk Universitet — efter min Mening, og jeg hører jo ogsaa efter andre ærede Medlemmers Mening, i en anden Tid —, at det opnaar de sikkerligen ikke ad denne Vej. Det opnaar de kun ved at sige, at Københavns Universitet er en Sag for sig og den jyske Højskole, bygget paa sin Maade, en Sag for sig. Det sidste kan vi ikke efter min og adskilliges Mening gøre i Dag, vi maa se Tiden an. Jeg vil derfor i Dag anbefale at stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Hartvig Frisch: Naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi jeg blev afskaaret fra i en kort Bemærkning at svare det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, men da jeg nu har faaet Ordet, er der en anden Ting, jeg gerne vil fremhæve vedrørende denne Sag.

Det er af Modstanderne af Aarhus Universitet i Debatten her stadig blevet fremhævet, at vi under Hensyn til den Depressionsperiode, vi er inde i, maatte være betænkelige ved dette Skridt. Nu er Forholdet naturligvis det ganske særlige, at den Ordning, der foreslaas, paabyrdes Aarhus Kommune med alle de store Anlægsudgifter, og for Statens Vedkommende er der kun Tale om Driftsudgifter. Dette særlige Forhold er det eneste, der kan berettigede til, at man bruger dette Argument om Depressionen. Hvis det drejede sig om Anlægsudgifter, vil enhver dog være klar over, at Tidtpunktet er det heldigst mulige.

Det er klart, at hvis vi bygger Statsinstitutioner i Højkonjunkturperioder, betyder det, at Staten faar langt større Udgifter. Det er ganske givet, at det for Aarhus Kommune vil være afgjort det heldigste, at de Udgifter, der er forbundet med Opførelsen af et Universitet og med at faa alle de Foretagender i Gang, netop kommer i en Lavkonjunkturperiode med Arbejdsløshed, med alle de Vanskeligheder, som Lavkonjunkturer medfører. Jeg synes ikke, at vi her, hvor vi ganske vist særlig skal tage Hensyn til Statens Interesser, bør være saa snæversindede, at vi kun hæfter os ved, at det er en Driftsudgift, og ser bort fra, hvad det betyder for den Kommune, der virkelig skal gaa ind i de store Anlægsudgifter. Rent økonomisk betragtet er en Depressionsperiode som denne slet ikke den uheldigste Periode til netop at gaa ind i et saadant Anlæg, som her er Tale om. Tværtimod vilde en Højkonjunkturperiode bevirke, at disse Anlæg blev saa dyre, som vi jo kender det fra visse af Statsskolerne og andre Ting, som Staten har indladt sig paa.

Jeg vilde saa gerne sige til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, at jeg tror, det ærede Medlem har en ganske overdreven Respekt for Professornavnet. Det er vist det eneste, der kan forklare, at han kan udtale sig med en saa forbavsende Despekt om danske videnskabelige Kredse og om de danske Videnskabsmænd, som ikke tilfældigvis er Bærere af dette Navn. Efter min Overbevisning er det meget nemt at gøre en Mand til Professor; der skal